

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/81/2020
Identifikačné číslo spisu: 1019201183
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1019201183.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eriky Šobichovej a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu : HYDINA SLOVENSKO s.r.o., so sídlom Lieskovská cesta 23/640, 962 21 Lieskovec, IČO: 45 300950, právne zastúpeného: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS / ADVOKÁTI,s.r.o., so sídlom Dunajská 2317/32, 811 08 Bratislava proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmaní zákonnosti a postupu rozhodnutia žalovaného č.101513605/2019 zo dňa 20.06.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/186/2019-2011 zo dňa 18.06.2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e :

I.

Administratívne konania a konanie pred správny súdom

1. Žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 20.06.2019 žalovaný potvrdil daňovú exekučnú výzvu vydanú v zmysle § 91 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej aj ako „Daňový poriadok“) Daňovým úradom pre vybrané daňové subjekty (ďalej aj ako „správca dane“) č. 100725280/2019 zo dňa 25.03.2019, ktorou bolo žalobcovi oznámené začatie daňového exekučného konania v zmysle § 90 ods. 1 Daňového poriadku vydaním rozhodnutia č. 100683989/2019 zo dňa 19.03.2019 na vymoženie daňového nedoplatku vo výške 229.453,41 Eur a zakázané nakladať s peňažnými prostriedkami zablokovanými podľa § 108 ods. 5 Daňového poriadku na jeho účtoch. Exekučným titulom je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov správcu dane č. 100562441/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 05.03.2019 vo výške 229.453,41 Eur. Správca dane žalobcu vyzval na úhradu daňového nedoplatku vo výške 229.453,41 Eur.

2. Po odvolaní žalobcu proti daňovej exekučnej výzve správcu dane vydal žalovaný napadnuté

rozhodnutie, v odôvodnení ktorého uviedol, že vydanie rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania a daňovej exekučnej výzvy neznamenalo zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu, nakoľko žalobca mal a stále má možnosť uhradiť daňový nedoplatok, či už z predmetných daňovým exekučným konaním zablokovaných finančných prostriedkov na účtoch u poskytovateľov platobných služieb podľa § 108 ods. 5 Daňového poriadku alebo z iných zdrojov. V odvolaní napadnutej daňovej exekučnej výzvy správca dane žalobcovi ako daňovému dlžníkovi oznámil možnosť úhrady daňového nedoplatku priamo zo zablokovaných prostriedkov a tiež ho upovedomil, že takýto súhlas je aj súčasťou rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Žalovaný zastával názor, že daňová exekučná výzva má všetky zákonom stanovené náležitosti. Žalobcom uvádzané dôvody na zrušenie daňovej exekučnej výzvy nepovažoval za opodstatnené. Daňový dlžník (žalobca) podľa žalovaného nepreukázal rozpor napadnutej daňovej exekučnej výzvy s ustanovením § 91 Daňového poriadku. Rovnako nepreukázal ani nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a neuviedol ani iné dôvody, ktoré preukazujú nesprávnosť alebo nezákonnosť vydanéj daňovej exekučnej výzvy.

3. Správny súd poukázal na to, že daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok, resp. iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím v daňovom konaní. Rozhodnutiami preskúmateľnými podľa SSP sú rozhodnutia vydané v daňovom konaní, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako rozhodnutia preskúmateľné v správnom súdnictve podľa SSP, pretože tieto úkony smerujú k vykonaniu právoplatného exekučného titulu, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť vyrubenú sumu. Z tejto zásady však existujú výnimky, s ktorými počíta Daňový poriadok ako s preskúmateľnými okolnosťami i počas exekučného konania, a to v odvolacom daňovom konaní.

4. Vzhľadom na to, že daňová exekučná výzva spôsobuje aj hmotnoprávne následky, nemá výlučne len charakter procesného rozhodnutia. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž povinnému subjektu ukladá tiež zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie. Teda nielenže zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcou dane, ale fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku. Obmedzenie dispozičného práva povinného subjektu nakladať so svojím majetkom možno právne kvalifikovať ako zásah do vlastníckeho práva, ktorému je priznaná ochrana nielen na úrovni vnútroštátnej (čl. 20 a nasl. Ústavy SR), ale aj medzinárodnej (čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Charty základných práv EÚ).

5. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžf/63/2016, 3Sžf/77/2012, 5Sžf/66/2012, 2Sžf/65/2012) daňová exekučná výzva podlieha súdному prieskumu v obmedzenom rozsahu. Zákonosť daňovej exekučnej výzvy správny súd preskúma v rozsahu dôvodov uvedených v ustanovení § 91 ods. 5 Daňového poriadku, pričom ide o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu

6. V Daňovom poriadku právne upravené rozhodnutia vydávané daňovým orgánom v daňovom exekučnom konaní, t.j. rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania a daňová exekučná výzva, sú dva samostatné inštitúty, ktoré oba pramenia z povinnosti správcu dane exekvovať sumu daňového nedoplatku po márnom uplynutí lehoty na jeho úhradu, pričom tieto dva inštitúty pri koexistencii popri sebe zároveň na seba nadväzujú a dopĺňajú sa v konaní majúcom za cieľ splatenie daňového dlhu (daňovej povinnosti) priamym vynútením príslušnou autoritou verejnej moci. Rozhodnutím o začatí daňového exekučného konania sa daňová exekúcia začína. Vydáva ho správca dane na podklade exekučného titulu. Exekučným titulom je okrem vykonateľného rozhodnutia alebo exekučného titulu podľa osobitného predpisu aj výkaz nedoplatkov. Rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania je právoplatné dňom doručenia, pričom však nie je určené daňovému subjektu - jemu sa toto rozhodnutie nedoručuje (§ 90 ods. 3 Daňového poriadku). Toto rozhodnutie sa doručuje osobám, na ktoré sa vzťahuje výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, teda osobám užívajúcim, evidujúcim, nakladajúcim alebo spravujúcim tento majetok. Takýmito osobami sú napríklad banky. Rozhodnutie o

začatí daňového exekučného konania obsahuje okrem iných náležitostí aj výrok o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka, ktorý podlieha daňovej exekúcii, ako aj zákaz umožniť zaťažiť majetok daňového dlžníka, s výnimkou práva správcu dane zriadiť zákonné záložné právo v prospech vymáhanej dane.

7. V prejednávanom prípade rozhodnutím č. 100683989/2019 zo dňa 19.03.2019 správca dane začal daňové exekučné konanie vo veci vymáhania daňového nedoplatku vo výške 229.453,41 Eur od žalobcu ako daňového dlžníka. Exekučným titulom na začatie daňového exekučného konania bol vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č. 100562441/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 05.03.2019 vo vyššie uvedenej výške. Výška daňových nedoplatkov žalobcu sporná nebola. V rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, ktoré správca dane doručil trom bankám, v ktorých mal žalobca vedené bankové účty, je uvedená informácia, podľa ktorej správca dane v súlade s § 108 daňového poriadku vykoná daňovú exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb. Ďalej správca dane v uvedenom rozhodnutí zakázal poskytovateľom platobných služieb, aby akokoľvek nakladali s majetkom daňového dlžníka (žalobcu), ktorý podlieha daňovej exekúcii, a to ani v jeho prospech alebo na jeho príkaz vrátane jeho zaťaženia. V súlade s § 108 ods. 5 Daňového poriadku bolo poskytovateľom platobných služieb prikázané, aby po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania zablokovali na účtoch daňového dlžníka (žalobcu) peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka postupne. Zároveň rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania obsahuje informáciu (privolenie), že na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľ platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukáže na daňový exekučný účet správcu dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

8. Správny súd uviedol, že vychádzajúc z vyššie opísaného skutkového stavu veci a zákonnej úpravy vzťahujúcej sa na posudzovaný prípad je nutné vysloviť záver, že správca dane pri rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania postupoval plne v súlade so zákonom. Rozhodnutím oznámil začatie daňovej exekúcie, adresoval ho osobám, ktorým je podľa zákona toto rozhodnutie určené a v súlade so zákonom a v jeho intenciách im zakázal nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu. Zdôraznil, že správca dane v tomto rozhodnutí v obmedzenej miere umožnil nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu na predmetných bankových účtoch, a to pokiaľ sa dispozičný úkon bude týkať úhrady daňových nedoplatkov - exekvovaného daňového dlhu.

9. Napadnutou daňovou exekučnou výzvou č. 100725280/2019 zo dňa 25.03.2019 správca dane žalobcovi oznámil, že na základe exekučného titulu, ktorým je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov správcu dane č. 100562441/2019 zostavený z evidencie daní daňového dlžníka (žalobcu) ku dňu 05.03.2019 vo výške 229.453,41 Eur začal v súlade s § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 100683989/2019 zo dňa 19.03.2019 na vymożenie daňového nedoplatku v uvedenej výške a vyzval ho, aby v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok vo výške 229.453,41 Eur na daňový exekučný účet správcu dane. Žalobca bol súčasne podľa § 91 ods. 2 písm. g/ Daňového poriadku správcom dane upozornený, že ak daňový nedoplatok nebude v lehote určenej zaplatený, vydá správca dane exekučný príkaz na vykonanie exekúcie, a to z účtov žalobcu vedených u poskytovateľov platobných služieb. Týmto rozhodnutím bolo žalobcovi zakázané nakladať z finančnými prostriedkami na bankových účtoch, a to do výšky predstavujúcej exekvovanú sumu. Tiež bol žalobca informovaný, že v zmysle § 108 ods. 5 Daňového poriadku na základe jeho príkazu poskytovateľa platobných služieb poukážu zo zablokovaných peňažných prostriedkov na daňový exekučný účet správcu dane peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

10. Správca dane rovnako pri vydaní napadnutej daňovej exekučnej výzvy postupoval v súlade so zákonom. V daňovej exekučnej výzve správca dane zrozumiteľne vysvetlil dôvod vydania tohto rozhodnutia a v súlade s § 91 ods. 2 písm. e/ Daňového poriadku konkretizoval výšku daňových nedoplatkov podľa exekučného titulu (výkazu daňových nedoplatkov), na podklade ktorého sa daňové exekučné konanie začalo. Neobstojí preto námietka žalobcu, že z daňovej exekučnej výzvy nie je zrejmé,

na akom základe začal správca dane daňové exekučné konanie. Žalobca bol tiež vyzvaný k dobrovoľnému plneniu daňového dlhu. Hoci rozhodnutie zakazuje žalobcovi nakladať s prostriedkami na v rozhodnutí uvedených bankových účtoch, zároveň ho informuje o tom, že pokiaľ bude dispozičným úkonom úhrada žalobcovho daňového dlhu, ktorý je predmetom exekúcie, tento úkon je možný, čo je v súlade s § 108 ods. 5 veta druhá Daňového poriadku. Ani námietka žalobcu, že mu bolo na jednej strane zakázané nakladať s jeho finančnými prostriedkami na bankových účtoch a zároveň mal určenú povinnosť splatiť daňový dlh, nemôže byť preto považovaná za dôvodnú. Uvedená argumentácia pravdepodobne pramení z nepochopenia textu v daňovej exekučnej výzve, pričom však nie je súladná s obsahom a významom napadnutého rozhodnutia.

11. Pokiaľ žalobca namietal, že sú mu blokové prostriedky vo výške 4.000.000 Eur, tak táto skutočnosť z administratívneho spisu nevyplýva. Rozhodnutia daňových orgánov týkajúce sa exekučnej výzvy napadnuté žalobou ukládajú príkazy a obmedzenia len vo výške exekvovanej sumy, nie nad jej rámec. Taktiež rozhodnutie o začatí exekučného konania, ako je to v ňom explicitne uvedené, ukladá dotknutých osobám (bankám) obmedzenia s prostriedkami žalobcu na jeho bankových účtoch len do výšky exekvovanej sumy. Ani túto námietku žalobcu nie je možné preto považovať za dôvodnú. Za nedôvodnú a ničím nepodloženú rovnako nemožno považovať námietku žalobcu rozporujúcu konštatovanie žalovaného o úmysle žalobcu vyhýbať sa realizácii svojich daňových povinností, nakoľko toto konštatovanie žalovaného v napadnutom rozhodnutí absentuje.

12. Súd konštatuje, že žalobné námietky neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ani daňovej exekučnej výzvy, ktoré sú len logickým zákonným vyústením začatého exekučného konania, v ktorom správca dane uskutočňuje úkony na vymoženie daňového nedoplatku vyrubeneho právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V rámci súdneho prieskumu exekučnej výzvy je súd oprávnený preveriť zákonnosť postupu správcu dane len v danom štádiu exekučného konania. Neskúma zákonnosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí (exekučného titulu), na základe ktorých bolo daňové exekučné konanie začaté. V prejednávanom prípade nenastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu také okolnosti (§ 91 ods. 5 Daňového poriadku), ktoré by boli spôsobilé k vysloveniu nezákonnosti daňovej exekučnej výzvy. A teda nenastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a rovnako tak neexistujú žiadne iné dôvody, pre ktoré by bola daňová exekúcia v danej veci neprípustná. Pre úplnosť súd dodáva, že žalobca ako daňovník, ktorého príjmy podliehajú dani, má právo využitia opravných prostriedkov počas daňového konania. Exekúcia v súlade so zákonom nastupuje až po tom, ako sa stali nedoplatky žalobcu na daniach vykonateľnými.

13. S poukazom na uvedené dôvody dospel súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie vydané v prvom stupni správcou dane, je vecne správne, a preto súd žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

II. Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

14. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v pozícii žalobcu kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP.

15. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu je predovšetkým posudzovať, či si správny orgán vecne príslušný na konanie a rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný skutkový stav, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či bolo vydané v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi.

16. V rámci všeobecného vymedzenia postupu správneho súdu v procese prieskumu rozhodnutí správnych orgánov je potrebné konštatovať, že aj pri zákonom dovolenej úvahe správneho orgánu sa

správny súd musí zamerať len na zákonné kritériá a medze takej úvahy a nemôže skúmať, či správny orgán mohol, alebo nemohol vychádzať zo zákonom dovolenej úvahy.

17. Zákonnosť postupu sa skôr na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí, to či konkrétny postup je, alebo nie je v súlade s platným právnym poriadkom. V danom prípade rozhodne nemožno súhlasiť s postupom Správca dane, Žalovaného a rovnako tiež Súdu, nakoľko podľa názoru sťažovateľa vychádzali Správca dane a Žalovaný z nesprávne zisteného skutkového stavu, a Súd sa napriek radu vytýkaných procesných pochybení zamerl primárne na predložené dôkazy svedčiacie v neprospech Žalobcu.

18. Vzhľadom na procesne chybný postup žalovaného, ako aj Správca dane, ktorí na základe zadovážených skutkových podkladov pre vydanie svojich rozhodnutí nedostatočne zistili a následne aj posúdili skutočný skutkový stav veci a v tejto súvislosti sa nedostatočne vysporiadali so zákonom ustanovenými predpokladmi a skutočnosťami a vyvodili o nich nesprávny právny záver, má Žalobca jednoznačne za to, že po dôslednom preskúmaní Druhostupňového rozhodnutia a Prvostupňového rozhodnutia, ako aj postupu Žalovaného a Správca dane predchádzajúcich vydaniu napadnutých preskúmaných rozhodnutí, je nutné dospieť k záveru, že Žalovaný a Správca dane neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci, prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, rozhodnutie odôvodňovali nezákonným dôkazným prostriedkom, nevydali rozhodnutia v súlade s relevantnými zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, nevydali rozhodnutia obsahujúce zákonom predpísané náležitosti, procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom, a preto je na mieste aj naďalej zastávať taký názor, že obe žalobou napadnuté rozhodnutia mali byť v zmysle ust. § 191 ods. 1 Správneho súdneho poriadku zrušené a vrátené žalovanému na ďalšie konanie.

19. Žalobca zastáva názor, v zmysle ktorého mal Krajský súd v Bratislave pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu Žalovaného podrobne posúdiť otázku, či žalovaným, ako aj prvostupňovým správnym orgánom vykonané dôkazy, z ktorých ako správne orgány v predmetnej veci vychádzajú, nie sú pochybné, alebo či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány v predmetnej veci dospeli a rovnako či sa vysporiadali s prípadnými protichodnými tvrdeniami a obsahom podkladov pri rozhodovaní. Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave však uvedené nemožno bez ďalšieho vyvodit' a s takýmto odôvodnením sa stotožniť.

20. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov však s určitosťou nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To platí aj pre Žalovaného ako odvolací správny orgán, keďže prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok (RS 46/2007).

21. Na dôkazy, ktoré boli získané alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi pritom nemožno prihliadnúť. Iný postup správneho orgánu by totiž mohol mať za následok, že porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu by sa premietlo do skutkového stavu veci, ktorý zistil správny orgán, a v konečnom dôsledku aj do rozhodnutia vo veci. Ak správny orgán napriek tomu prihliada na nezákonné dôkazy a na základe takýchto dôkazov stavia skutkové zistenia, potom je správne konanie v predmetnej veci zaťažené vadou, ktorá má za následok vecne nesprávne a v konečnom dôsledku aj nezákonné rozhodnutie.

22. Takisto bol príslušný správny orgán povinný sa vysporiadať s námietkami Žalobcu v celom rozsahu, a to vzhľadom na ich obsah a význam pre riadne a správne posúdenie predmetnej veci. Krajský súd v Bratislave sa však bez ďalšieho stotožnil s takýmto postupom žalovaného a správca dane, pričom sám sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s námietkami žalobcu v dostatočnom rozsahu nevysporiadal a neprihliadal na ne.

23. Napadnuté rozhodnutia v predmetnej veci tak trpia nielen vadami nepreskúmateľnosti, ale vydaniu týchto rozhodnutí predchádzalo také zistenie skutkového stavu, ktoré je pre posúdenie predmetnej veci

nedostačujúce.

24. V zmysle ustálenej judikatúry Slovenskej republiky, ak správny orgán v rámci daňového (správneho) konania nezistil v náležitom rozsahu skutkový stav veci, je záver správneho orgánu o uložení povinnosti kontrolovanému subjektu vychádzajúci z takto zisteného skutkového stavu veci, predčasný (R 107/2003).

25. Následne ani správny súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť podľa dikcie Správneho súdneho poriadku bezvýnimočne obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

26. Z uvedeného je teda zrejmé že úlohou správneho súdu je celkom samostatne a nezávisle hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, je potrebné, aby reagoval tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie alebo tak urobí sám. Krajský súd v Bratislave odlišne od zákonom stanoveného postupu len jednoducho konštatoval správnosť postupu predchádzajúcemu súdnemu konaniu čím z jeho strany došlo k ďalšiemu závažnému procesnému pochybeniu, a teda vydania rozhodnutia v rozpore so zákonom.

27. Správny orgán je tak povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a vyrovnáť sa s otázkou, prečo nevykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkom správneho konania.

28. Jednoznačne z jednotlivých bodov, resp. podokruhov odôvodnenia vyplýva, že súd náležite a objektívne neodôvodnil, prečo neprijal argumentáciu Žalobcu, ale z celého vyplýva, že súd sa postavil do role obhaju Žalovaného a Správcu dane a v odôvodnení sa snaží ospravedlniť a právne odôvodniť postup a činnosť žalovaného a správcu dane. Uvedený dojem nadobúdame o to viac, že vo všetkých častiach odôvodnenia je možné evidovať schvaľovanie postupu a činnosti Správcu dane a Žalovaného avšak na žiadnom mieste nie je spomenuté kritické posúdenie ich postupu a prijatých záverov.

29. Popri uvedenom však nemožno opomenúť jednu z najpodstatnejších požiadaviek, ktorá je na odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu kladená, a to požiadavku, v zmysle ktorej odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu musí spĺňať požiadavku preskúmateľnosti tak čo do dostatku dôvodov aj do zrozumiteľnosti, aby plnilo funkcie, ktoré sú naň kladené. Na tomto mieste je potrebné konštatovať, že napadnuté rozhodnutia - Druhostupňové rozhodnutie Žalovaného, ako aj Prvostupňové rozhodnutie Správcu dane, z hľadiska preskúmateľnosti nemožno považovať za akceptovateľné a udržateľné.

30. V danom prípade súd odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil síce na rozsiahlom opise skutkového stavu veci, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení (paragrafového znenia) na vec sa vzťahujúcich právnych prepisov a konštatovaní správnosti právnych názorov a záverov správnych orgánov s ktorými sa bez akéhokoľvek kritického posúdenia stotožnil, avšak v rozsudku absentuje vlastné vysporiadanie sa s podstatnými žalobnými námietkami a argumentáciou žaloby ako aj vlastné právne odôvodnenie záverov, čím súd postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti.

31. Rozsudok neobsahuje dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Správny súd vo svojom rozsudku podrobne konštatoval dôvody rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, ktorých závery prevzal, stotožniac sa s nimi a považujúc ich za správne, avšak bez toho, aby sa dôsledne zaoberal všetkými rozhodujúcimi námietkami a skutočnosťami na ktoré poukazoval žalobca v žalobe. Je potrebné zdôrazniť, že súd nemôže argumentáciu účastníka odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Za stavu a situácie kedy sa súd s argumentmi žalobcu dostatočne nezaoberal, je potrebné skonštatovať, že odôvodnenie rozsudku nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia 139 ods. 2 S. s. p., v

zmysle ktorej je povinnosťou súdu uviesť v rozhodnutí posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, teda dostatočné a relevantné dôvody na ktorých svoje rozhodnutie založili.

32. Požiadavka na riadne odôvodnenie rozhodnutia sa ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje aj v prípade súdneho rozhodnutia, to znamená, aby sa aj príslušný súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (ZSP 56/2008).

Absencia tejto požiadavky je však zrejmá aj v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislava, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými a právne významnými skutočnosťami predmetnej veci.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Žalobca navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.06.2020, sp. zn. 6S/186/2019 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101513605/2019 zo dňa 20.06.2019, ako aj rozhodnutie úradu pre vybrané hospodárske subjekty č. 100725280/2019 zo dňa 25.03.2019 a vec vrátil Správcovi dane na ďalšie konanie.

34. Ku kasačnej sťažnosti sa písomne vyjadril žalovaný, poukázal pritom na predchádzajúce vyjadrenie k žalobe, v ktorom sa dostatočne vyjadril na základe akých skutočností vydal žalobou napadnuté rozhodnutie. V kasačnej sťažnosti nie sú uvedené skutočnosti, ktoré by mali mať ten následok zmenu jeho stanoviska. Žalovaný sa stotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave a so všetkými zdôvodneniami uvedenými v napadnutom rozsudku. Z uvedených dôvodov žiadal, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu bol potvrdený.

III. Konanie pred kasačným súdom, právne názory

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 SSP bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. júna 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

36. Podľa § 89 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku exekučným titulom je vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov.

37. Podľa § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nie sú proti nemu prípustné opravné prostriedky.

38. Podľa § 90 ods. 3 Daňového poriadku rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania sa nedoručuje daňovému dlžníkovi ani jeho ručiteľovi.

39. Podľa § 91 ods. 1 Daňového poriadku správca dane doručí daňovú exekučnú výzvu bezodkladne po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania osobám uvedeným v § 90 ods. 2 písm. f/ (osoby, na ktoré sa vzťahuje výrok rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania o zákaze nakladania s majetkom daňového dlžníka).

40. Podľa § 91 ods. 2 Daňového poriadku daňová exekučná výzva obsahuje

a/ názov a sídlo správcu dane, ktorý daňovú exekučnú výzvu vydal,

b/ číslo a dátum vydania daňovej exekučnej výzvy,
c/ meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu daňového dlžníka alebo obchodné meno, sídlo daňového dlžníka, identifikačné číslo organizácie a identifikačné číslo daňového dlžníka pridelené pri registrácii, alebo rodné číslo, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie podľa tohto zákona alebo osobitného zákona alebo ak je to nevyhnutné podľa osobitných predpisov,
d/ oznámenie o začatí daňového exekučného konania,
e/ výšku daňových nedoplatkov podľa výkazu daňových nedoplatkov alebo vykonateľných rozhodnutí, ktorými bolo uložené peňažné plnenie,
f/ výzvu na zaplatenie daňového nedoplatku v lehote určenej správcom dane, pričom táto lehota nesmie byť kratšia ako osem dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy,
g/ upozornenie, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený v lehote určenej správcom dane, správca dane vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na majetok daňového dlžníka vrátane majetku, na ktorý sa zriadilo záložné právo správcu dane podľa § 81, na mzdu alebo plat, alebo niektorý z príjmov uvedených v § 106 ods. 1,
h/ označenie majetku, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie,
i/ zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis hnutel'ného majetku,
j/ poučenie o možnosti podať opravný prostriedok,
k/ vlastnoručný podpis oprávnenej osoby s uvedením jej mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie vyhotovuje v elektronickej podobe, neobsahuje vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky, ale sa autorizuje podľa osobitného predpisu.

41. Podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak

a/ nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti,
b/ sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

42. Podľa § 108 ods. 4 Daňového poriadku správca dane doručí do vlastných rúk poskytovateľom platobných služieb rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania.

43. Podľa § 108 ods. 5 Daňového poriadku správca dane prikáže poskytovateľom platobných služieb, aby po doručení rozhodnutia podľa odseku 4 zablokovali na účte daňového dlžníka peňažné prostriedky do výšky daňového nedoplatku, a to aj vtedy, ak peňažné prostriedky prichádzajú na účet daňového dlžníka postupne. Na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľa platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukážu na účet správcu dane, ktorý je uvedený v rozhodnutí o začatí daňového exekučného konania, peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti.

44. Podľa § 163 Daňového poriadku na daňové konanie sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

45. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že daňový úrad pre vybrané daňové subjekty Bratislava pod číslom 100725280/2019 zo dňa 25.03.2019 vydal v zmysle § 91 Daňového poriadku vo vzťahu k žalobcovi daňovú exekučnú výzvu, s tým, že žalobcovi oznámil, že na základe exekučného titulu, ktorým bol vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 100562441/2019 zostavený správcom dane z evidencie daní daňového dlžníka ku dňu 05.03.2019 vo výške 229.453,41 Eur začal v zmysle § 90 ods. 1 Daňového poriadku daňové a exekučné konanie vydaním rozhodnutia č. 100683989/2019 zo dňa 19.03.2019 na vymoženie daňového nedoplatku vo výške 229.453,41 Eur. Zároveň správca dane v zmysle § 91 ods. 2 písm. e/ Daňového poriadku vyzval žalobcu aby v lehote 8 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil predmetný daňový nedoplatok, ďalej upozornil podľa § 91 ods. 2 písm. g/ Daňového poriadku, že ak daňový nedoplatok nebude zaplatený v lehote určenej správcom dane, vydá daňový exekučný príkaz na

vykonanie daňovej exekúcie príkazom pohľadávky z účtu vedeného u poskytovateľa platobných služieb v zmysle § 108 Daňového poriadku a to na peňažné prostriedky uložené na účte v špecifikovaných bankách. Zároveň podľa § 91 ods. 2 písm. i/ Daňového poriadku zakázal žalobcovi nakladať s peňažnými prostriedkami zablokovanými v zmysle § 108 ods. 5 Daňového poriadku na špecifikovaných účtoch. Zároveň podľa § 108 ods. 5 Daňového poriadku na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľa platobných služieb zo zablokovaných peňažných prostriedkov poukážu na účet správcu dane, ktorý je uvedený v rozhodnutí o začatí daňového a exekučného konania peňažné prostriedky vo výške vymáhaného daňového nedoplatku alebo jeho časti. Proti predmetnej daňovej exekučnej výzve podal žalobca odvolanie o ktorom rozhodol žalovaný správny orgán, tak že podľa § 74 ods. 4 Zákona č. 563/2009 Z.z. predmetné rozhodnutie potvrdil.

46. Daňová exekučná výzva opúšťa charakter procesného rozhodnutia a to vzhľadom na jej následky v hmotnoprávnej rovine, teda nielen že zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcou dane, ale fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku, jeho vlastníctva. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž bez ohľadu na reakciu povinného subjektu ukladá tiež napr. zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, ak sa zákaz nakladať s jeho majetkom neuložil už podľa § 71 ods. 2, a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis hnutelného majetku (§ 76 ods. 2 písm. i/ zákona č. 511/1992 Zb.). Práve toto obmedzenie dispozičného práva iného subjektu vo vzťahu k jeho majetku je zásahom do vlastníckeho práva, teda práva s priznanou osobitnou ochranou nielen na úrovni vnútroštátnej (článok 20 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky), ale aj medzinárodnej (článok 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 17 Charty základných práv Európskej únie). Nemožno odhliadnuť ani od postavenia, ktoré má povinný v exekúcii vedenej podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ktorý má možnosť sa proti výkonu exekúcie vedenej rovnako na podklade právoplatne a vykonateľných exekučných titulov (§ 41 a nasl. Exekučného poriadku) brániť priamo prostredníctvom súdu, ako nestranného a nezávislého orgánu štátnej moci.

47. „ Daňová exekučná výzva podlieha len v obmedzenom rozsahu súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť možno preskúmať iba z dôvodov podľa § 91 ods. 5 písm. a/ a b/ Daňového poriadku, pričom podľa názoru Najvyššieho súdu ide o také okolnosti, ktoré nastali až po nadobudnutí právoplatného exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany, počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu jeho vymáhateľnosti“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sžf/85/2014).

48. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsudkom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z pohľadu či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy.

49. V prvom rade kasačný súd poukazuje na nedôvodnosť kasačnej námietky s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f/ Správneho súdneho poriadku. Podľa žalobcu táto námietka mala spočívať najmä v tom, že sa správny súd náležite nevysporiadal s námietkami žalobcu s poukazom na § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a teda napadnutý rozsudok je tak postihnutý deficitom nespreskúmateľnosti.

50. Kasačný súd k tejto námietke uvádza, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými podstatnými a pre vec relevantnými námietkami žalobcu ako aj s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach a preto sa kasačný súd v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia správneho súdu tak, ako ich uviedol správny súd v tomto rozsudku.

51. K námietke žalobcu, týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu kasačný súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli krajský súd k právnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v ust. § 139 SSP. Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp.zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

52. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp.zn. II.ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV.ÚS 252/04, IV.ÚS 329/04, IV.ÚS, III.ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

53. Žalovaný a aj prvostupňový správny orgán v predmetnej veci dostatočne a úplne zistili skutkový stav a nebol porušený ani princíp dvojinstančnosti konania, nakoľko je zrejmé, že proti rozhodnutiu o daňovej exekučnej výzve v zmysle § 91 Daňového poriadku žalobca podal odvolanie o ktorom rozhodol práve žalovaný napadnutým rozhodnutím, ktorým daňovú exekučnú výzvu podľa § 74 ods. 4 Zákona č. 563/2009 Z.z. potvrdil. Kasačný súd zdôrazňuje, že v predmetnom konaní s poukazom na ust. § 163 Daňového poriadku podľa ktorého na daňové konanie sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní t.j. zákon č. 71/1967 Zb. Preto nie je kasačnému súdu zrejmé prečo, z akých dôvodov poukazuje žalobca na ustanovenie § 3 ods. 5 resp. § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Ani nie je zřejmá námietka žalobcu v tom, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, ktorá v danom prípade vôbec nemohla byť aplikovateľná.

54. K ďalšej námietke žalobcu a to vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g/ SSP kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v ods. 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred krajským súdom. V tomto zmysle kasačný súd upozorňuje na to, že v takomto rozsahu resp. týmto spôsobom dôvod kasačnej sťažnosti a to nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1, písm. g/ SSP vôbec žalobcom takto vymedzený nebol.

55. Pokiaľ ide o ďalší dôvod kasačnej sťažnosti s poukazom na § 440 ods. 1 písm. h/ SSP, takisto nie je

zrejmy poukaz od akej konkretnej ustalenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal správny súd napokon odchýliť. Z týchto dôvodov vyhodnotil kasačné námietky žalobcu za nedôvodné. Záver správneho súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu je teda v súlade so zákonom. Na margo veci kasačný súd poukazuje na to, že správny súd konštatoval, že daňová exekučná výzva splnila všetky náležitosti zákona a to konkrétne ustanovenia § 91 ods. 2 Daňového poriadku, žalobca nerozporoval skutočnosť - výšku daňového nedoplatku, ktorá bola zrejma z výkazu daňového nedoplatku č. 100562441/2019 resp. zo samotného daňového priznania na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2019, ktoré daňové priznanie napokon podával samotný žalobca.

56. Kasačný súd rozhodol o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľa s poukazom na ustanovenie § 461 ods. 1 Správneho súdneho poriadku.

57. O náhrade trov konania kasačný súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalobca v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona neprislúcha, len ak to možno spravodlivo očakávať.

58. Tento rozsudok bol prijatý v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.